

Armand Van Assche

**Haartjes
op mijn arm**

Kinderpoëzie

Bekroond Jeugdboek 1985

Eenentwintig nieuwe kindergedichten van Armand Van Assche.

Zijn eerste bundel, DE ZEE IS EEN ORKEST, werd in 1982 bekroond met de Prijs voor Jeugdliteratuur van de provincie Antwerpen.

HAARTJES OP MIJN ARM is een bundel met veel variatie. Speels en ernstig, meestal gevoelig, een paar maal hard. Soms speelt het gedicht in de wereld van de verbeelding, meestal echter in de dagelijkse leefwereld van een kind van vandaag.

(~Altiora, 1984- Averbode Apeldoorn)

Fantaseren

's Avonds in bed, mijn broer en ik,
nog klaar wakker, fantaseren we
om het meest en om het gekst
tot de trappen ervan kraken
en het licht aanflitst.

De sterren, zeg ik,
zijn de witte balschoentjes van de engelen

of de suikermuisjes
op een grote verjaardagstaart

of nog...

maar dan zet mijn broer in
met zijn bazige stem:
doe niet zo gek,
de sterren, dat zijn grote,
grote vuurbollen die we eerst zien
als ze allang uitgedoofd zijn
ontploft in duizend stukken !

Bij zijn fantasie
kan ik het nooit halen !

Soms kittelt...

Soms kittelt de zon zo heftig
onder de oksels van de boom
dat alle vogels eruit opfladderen.
Maar de boom blijft
deftig als een oude heer
met hoed en wandelstok staan
terwijl het water giechelt
achter zijn rug.

Spin

Als een visser weeft zij het net
maar zit er zelf in gevangen;

een trillende speldekop
met lange snelle vingers
die tokkelen op de koele notenlijnen
tussen de bomen.
Zo mooi kan zij glijden,
zo vliegensvlug
over de glanzende toetsen van de dauw.

Zo 'n behendige koorddanser
heb je nooit gezien.
Als ze maaar niet valt,
dan wordt ze lelijk en nijdig !

In haar verre hoek verborgen,
is zij bang
voor bezems en ragebollen;
betrap haar niet
als zij het donker opeet:
haar leven hangt aan een zijden draad.

Glinsteringen

Er glinstert iets in het gras
maar als ik dichterbij kom,
is het weg, is er niets.

Was er dan geen glimworm,
geen glasscherf ?

Zijn er dingen,
glinsteringen
die ik niet kan oprapen
en in mijn zakken steken ?

Soms wil ik de wind
in mijn handen vangen,
het knipoogje van mijn vriend
vasthouden,
de zachtheid
van mijn moeder.

Zijn er dingen,
glinsteringen
die ik alleen,
echt kan zien
en bewaren
als ik mijn ogen sluit ?

Zie, in het zand...

Zie, in het zand
kan ik een vis tekenen
zo sprekend echt
dat hij in mijn ogen
kan zwemmen
naar de overkant.

Stil nog even, zegt de vis,
in zijn golfjes van zand
tegen de wind.
Stil, niet spreken nu,
ik wil nog even
blijven leven.

Tekenles

Zal ik mij eens tekenen ?
Mijn gezicht als een ronde vaas
van helder glas
met mijn krulhaar
als bloemetjes erin gestoken.

Mijn ogen teken ik als twee fietswieltjes
die flikkeren in de zon.

Mijn mond is een bootje.
Als ik de roeispanten ophef,
dan lach ik,
als ik ze in het water laat drijven,
dan kijk ik wat triest.

Mijn neus mag ik niet vergeten,
die zet ik maar op als een
... wasknijper
en mijn oren zijn net radioknopjes,
die draai ik aan en uit.

Dromen

Zo glashelder kan ik dromen
dat ik wel wakker lijk.

Ik loop op de gang
met mijn slippers
grapjassend in de wind

en speel met mijn vlieger de maan,
zend haar telegrammen met wensdromen.
Over en tussen de wolken buitelt mijn vlieger
als een vurig mannetje met een solferkopje
dat de gekste krullen op het donker tekent;

tot ik moe word van het dromen en tekenen
en de maan uitgeblust,
wegkruipt onder de wol van de wolken.

Sneeuwman

Hij wil een man zijn, zo'n opschepper
met een pijp en een hoed
met ogen van knopen en lepels van oren
maar hij heeft een hart van suikerbrood.

Als de zon komt kijken
vanachter de kale bomen
tovert hij zichzelf weg in de lucht
waaruit hij dansend kwam
en zinkt uit pure schaamte
gewillig in de grond.

In de zomer komt hij nooit,
hij leert wel bij:
een sneeuwman
is een ijsje voor de zon.

Van cijfers en letters

1

Goed goed, het is waar
ik kan niet lopen
ik heb een stijve rug
ik kan niet zwemmen
ik heb een stram been

ik ben maar een piekig haartje
een geknakte stengel
een flauw kaarsje
ik kan niet meespelen
ik ben maar het vlaggetje
van de hoekschop.

Goed goed het is waar
ik ben een stijverik, een spillebeen
een hinkepink
maar ik kan iets
waar jij alleen van dromen kunt:
ik kan slapen, rechtstaand
op één been.

Van cijfers en letters

8

Of ik nu recht sta
of op mijn kop
het brengt niets op.

Ik rol en bol
als twee nullen door het leven.
Nooit kan ik me eens strekken
of mijn tong uitsteken.

Als ik echt nijdig ben
dreig ik wel vervaarlijk met mijn tweeloop
maar er zit niks in.
Ik kijk maar rond en rond
met mijn ronde wangen
en mijn nullig brilletje
en word in het ootje genomen

door mijn burens
met hun achterbakse stekels en staarten.

Ik hou van bochten en krullen in de wolken
van al wat rond is en geen eind heeft.
Kon ik maar opstijgen met mijn ballon !
Dan zou iedereen mij achten.

Van cijfers en letters

a en **A**

Overal sta ik op de eerste rij:
in het woordenboek,
in de telefoongids
en in de klas,
overal het haantje-voort.

In kapitaal formaat zie ik er
groot en dreigend uit,
met een stevige broeksriem,
een boer op zijn veld
met zijn armen gekruist.

ik doe graag stoer
en lach breeduit
en toch ben ik alleen
niet gelukkig met mijn kruk
en mijn lege buik.

Ik moet voort,
gebiedt de wijze wereld want
wie **a** zegt moet ook **b** zeggen.

Er springen...

Er springen vlugge katten in mijn vingers
en die willen spelen.

Er wemelen tintelingen in mijn tenen
en die willen zwemmen.

Er kruipen kriebels naar mijn wangen
en die willen lachen.

Er drijven dromen door mijn haren
en die willen reizen.

Soms vliegt er een stofje in mijn oog
en dat wil wenen.

Maar altijd zit er een vogeltje in mijn keel
en dat wil zingen.

Een geheim

Niemand kent mij
niemand weet waar ik ben
ik ben een geheim.

Alleen mijn beste vriend
kan mij vinden maar waar ?
Dat is mijn geheim.
Ik leef in een pot
onder de grond
of in een woord
dat niemand ziet
maar dat jij kunt lezen
als je me nat maakt.

Het liefst, het zachtst
word ik in het oor gefluisterd.
Niet voortzeggen, sst, niet
afluisteren, jij daar...!
Als je me hoort
ga ik dood.

Eerste liefdesbrief

De brieven slapen nog
met hun lippen verzegeld

maar ik lig allang wakker
als de postbode komt
de kleppen van zijn tas opslaat
en gevleugelde woorden loslaat.

Op mijn tenen loop ik naar de bus
en leg mijn oor dicht tegen haar aan.

Ik hoor leven bewegen
tussen de regels,
gewriemel, hartkloppingen;
ik hoor een klapzoen
en een klein hart
in een lichtblauwe omslag.

Vorzichtig betast ik
de halfopen lippen van de brief
en word even rood
zo rood als een postbus

en plooi dan open,
helemaal in de wolken
zwevend op mijn verliefde vleugels.

Grootmoeder

Vanonder mijn wimpers bespied ik je,
de rimpels in je voorhoofd, je bril
op de neus gezakt, zoek je naar het gaatje
in de naald en in de kous.

Je adem gaat zo schriepend, hijgend
onrustig, zo buiten adem;
eigenlijk ben ik wel wat bang van jou
van oude mensen zo dichtbij
en ik weet niet hoe dat komt
want ik geef zoveel om jou.

Je krimpt zo ineen, je vel
schrompelt samen onder je kin,
je beeft en grijnst als je lacht.

Dan grijp ik mijn fiets en koers
en koers heel hard rond het huis
tot ik helemaal bezweet
en buiten adem ben.

Na schooltijd

Zij en hij zijn weg
in hun snelle wagens.
Ik heb geen sleutel.

Ik zit bij mijn ziek,
bij mijn dood konijn en wacht
tot het verdwijnt.

Het wordt al donker.
Ik vervries op de drempel
en kan niet meer wenen.

Ik sla met mijn vuisten
op het dof leer van mijn boekentas.
Ik knijp met vervroren vingers
mijn neus dicht.
Ik zal me nog doodmaken !

Het is altijd...

Het is altijd dicht bij mij.
Het zit in mijn leesboek gevangen
en in mijn doosje met knikkers.

Het heeft een zwarte pels
die ik niet kan strelen
en grote ogen
die ik niet kan zien.

Soms druk ik uit schrik
mijn hoofd diep in mijn kussen
maar dan is het ook daar,
overal rond mij.

Alleen als dat klein waaklicht
op de overloop brandt,
dan is het weg !
Het donker.

Kleine revolutie tegen grote ouders

Vertel mij geen sprookjes,
geen smoesjes meer.
Ik tel geen schapjes,
ik blaas geen zeepbellen.

Ik moet hard studeren
maar waarom jij niet ?
Vandaag mag ik geen tv
en waarom jij wel,
in je luie stoel ?

Heb je trek in een reep chocola,
je neemt hem, zomaar uit de kast.
Heb je zin in een nieuwe auto,
knip met je toverkaart
en hij staat voor de deur.
Je neemt en koopt wat je lust
en waarom ik niet ?

Niet dromen, eten nu
het bord leeg en dan spelen.
Waarom weet jij zo best
wat best is voor mij ?

Mijn oren tuiten:
stilzitten, zwijgen
spreek op, wacht !

Maar zeg me eens:
waarom krijg jij altijd
het grootste stuk van de taart ?

Ik wil

Ik wil best wel mezelf zijn
maar niet de godganse dag
en vooral niet
in mijn kwaai ogenblikken,
dan wil ik eruit,
uit mijn vel, uit mijn kleren.

Dan wil ik veranderen
in een nijdige spin
die letters en cijfers verslindt;
in de pin van de naald
die krast op jouw wetten.

Dan wil ik veranderen
in een astronaut die ver weg
op een donzen wolk uitrust

of gewoon in een jongen
zonder puistjes in het gezicht.

Ik wil best wel mezelf zijn,
zo nu en dan
maar niet de godganse dag.

Hogerop

Ga ik op een stoel staan
dan kan ik net aan de telefoon .
Interessante dingen staan altijd
hoger dan ik.

Kijk ik gewoon voor me uit
dan zie ik
voeten en drempels,
benen en tassen.
Zoveel mensen zijn groter dan ik.

Ik kijk graag naar omhoog,
naar de lucht, de sterren.
Maar waarom kijkt al wat groot is
op me neer alsof ik wind ben ?

Een dag in de lente

Nu zit de zon
als een duif op het dak
met melk in de krop
en verte onder de vleugels.

Mijn moeder blinkt
haar gezicht in een koperen kan
en draait de zonnen rond mijn hoofd.

Ik lig warm en stil in het gras
als een duivejong in het nest.

Voor het eerst zie ik de haartjes
op mijn arm. Ik voel ze groeien.